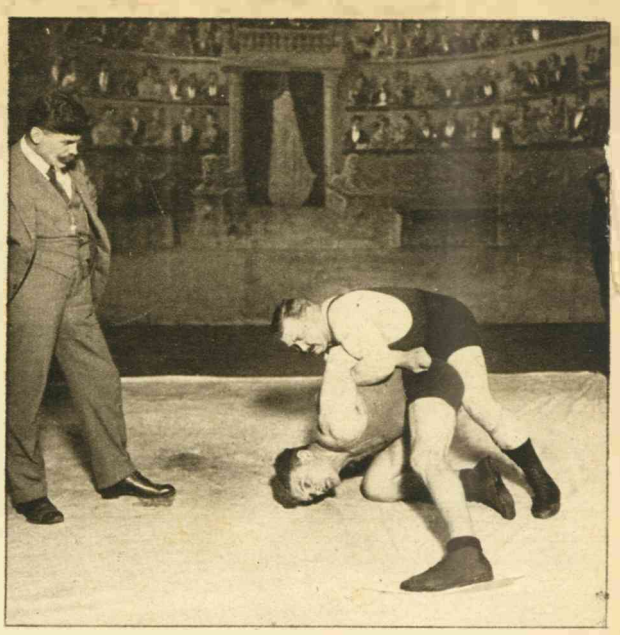

INTERNATIONALE WORSTELWEDSTRIJD,
georganiseerd door den heer Soesman, dir. van het Casino te Rotterdam. Foto links: Pawnee Bill uit Texas, een der geweldigste worstelaars. Foto midden: de deelnemers aan den wedstrijd. Zittend le rij van l. Anderson, Polen; Thomson, Eng.-Indië; Aug. de Clercq, Rotterdam; de Leeuw, Rotterdam; Zittend in 't midden v. l.: Willy Coster, vertegenw. der directie; v. d. Heyden, kamprechter: Kleingeld, voorz. der Jury. Achterste rij van l.: de kozak Samukoff, Rusland; Bach, Luxemburg; Carlos, België; Placké, den Haag; de reus Antonitch, Oostenrijk; Pawnee Bill, Texas; Hünig, Saksen; v. Riel, Holland; Cherikoff, Hongarije. Foto rechts: de wedstrijd tusschen Cherikoff, Hongarije en Holtkamp, den Haag.

een Franschman en goot mij wijn in den mond. „Zie," zei hij naar de Duitschers wijzende die rondom mij lagen met het gelaat op den grond, „jouw leed is gewroken, arme kerel!" En stil sloop ze weg, de fransche patrouille. Ik bleef alleen . . met de dooden. . . Mijn vrouw en dochter liggen daar in den wijngaard . . . Mijn leed was gewroken ? . . Was dat zoo ? Wat zeggen jullie ?"

Niemand sprak ; er heerschte een pijnlijke stilte. Toen vloog opeens Liebmann van zijn stoel op, liep naar de voordeur en luisterde.

„Hoor!" riep hij verschrikt uit, den vinger omhoog stekende.

Allen luisterden met ingehouden adem. Ducroix' oogen glinsterden.

Von Diesel gluurde door het venster.

„Cavalerie . . . Engelsche cavalerie!" fluisterde hij en sprong toen op Ducroix los.

„Jij moet ons verbergen, ouwe man! Wij hebben je geen kwaad gedaan, dat weet je!" Zijn tanden klapperden.

Het witte hoofd knikte langzaam. Hij keek naar Liebmann.

„Er is niets anders dan de kelder," zei hij en liep langzaam naar de deur.

„Ja, de kelder," riep Von Diesel. „Ga mee met ons," en hij nam den grijsaard bij den arm.

Zij strompelden de trap af en stapten den voorsten kelder in. Ducroix opende de deur van den tweeden kelder. In den hoek hoorde men een geritsel in het stroo.

„Stil!" riep Ducroix.

Ze traden allen de dikke duisternis binnen. Ze konden niets onderscheiden, want het schemerlicht, dat door het kleine getraliede venster viel, vermeerderde nog de duisternis van den achtergrond.

Ducroix sloot de deur achter zich, toen liep hij de mannen voorbij en begaf zich naar het donkerste deel van het verwulf. De vier mannen hoorden een tweede deur openen en sluiten.

„Hem achterna!" schreeuwde Von Diesel. Maar het was te laat.

Weer klonk er geritsel in het stroo en de stem van Ducroix buiten den kelder : „Lig stil, dog!"

Er klonk een herhaald geblaf.

„Stil!" bromde nu Liebmann en greep van angst den arm van Von Diesel.

„Daar is iets!" hijgde Feldtenheim. „Daar!"

„Waf, waf!"

Von Diesel greep zijn revolver.

„Dat vervloekte beest zal ons verraden als die oude schurk het niet doet!"

Hij sloop voorwaarts en sloeg in het duister naar den kop van den hond. Er klonk een vreemd gekerm.

Weer hijgde Feldtenheim : „Een lucifer ! steek een lucifer aan ! Heeft niemand een lucifer ?" — Liebmann stak er een aan.

Feldtenheim gaf een gil en viel op den vochtigen steenen vloer neer.

Het was geen doghond die daar in het stroo lag.

„Nog een lucifer!" riep Von Diesel met sidderende stem.

Liebmann stak een tweeden lucifer aan en maakte een fidibus van een stuk papier dat hij in den zak had.

„Een man!" fluisterde verbaasd Schultz, die moediger dan de anderen zich over de neergevallen gedaante heenboog. „Een man, een oude man met een koperen halsband om den nek . . Je hebt hem gedood, Diesel . . . Er staat een naam op den band . . . O, Groote God ! . . . *Von Kraske*!"

In de kamer boven hun hoofden klonk het geluid van rinkelende sporen ; kort daarna op de deur een geklop met het gevest van een sabel.

„Wil jullie je overgeven ?"

ONS FEUILLETON.

In ons eerste Juli-nummer begint een nieuwe roman, vol spanning en avonturen, getiteld: „Uit het zwarte boek van een telegrafist" door J. T. van Leiden. Dit feuilleton, op een ware gebeurtenis berustend, behandelt de geschiedenis van twee marconi-telegrafisten, man en vrouw, die slechts met moeite uit de handen van een New-Yorkschen speelhuis-eigenaar en „telegraafaftapper" ontsnappen, in wiens gepantserde zalen zij gevangen worden gehouden.

PALAIS DE DANSE.

Dir.: MAX VAN GELDER. SCHEVENINGEN.

Als de zon als 'n gloeiende schijf gezonken is in de grijze vlakke zee, en het laatste gloeiende streepje verzonken is, 'n paarsen glans werpend over het deinende water, — 'n juffrouw laatst op den boulevard, weinig gevoelig voor natuurschoon, meende in ernst dat het 'n gloeiende duikboot was, en slaakte 'n kreet van teleurstelling dat 't „máár de zon" bleek te zijn — dan, als de lichten op de Pier als 'n illuminatie glanzen, en de frissche avondwind de vrouwelijke flaneersters dwingt de avondmantels over de bijzonder dunne blouses, die haast geen blouses meer zijn, te werpen ; als de café's onder de rotonde of onder de galerijen zich dicht bevolken en men in de wat killer wordende avondlucht de beschutting zoekt van het mondaine intérieur, waar roodjassen aan hunne instrumenten American Rag-times ontlokken, en koele, kleurige dranken tintelen in fonkelende slanke glazen, dan is het de tijd ook geworden voor het Palais de Danse, welks feestelijke, kleurig-lichtende illuminatie haar schijnsel werpt over het wijde, maar iet-wat duistere Gevers Deynootplein. Er binnen, — wie herinnert zich niet het oude Circus Schumann — zijn de toeschouwersplaatsen, amphitheatersgewijze om de arena, waarin eens beren en olifanten hunne schoone kunsten vertoonden ; nu echter is er 'n spiegel-gladde ronde houten vloer, 'n waar dans-paradijs, op dezelfde plaats aangebracht, en de huizenhooge koepel van het gebouw verschemert in de hoogte boven 'n kleurig plafond van groene, gele, roode en oranje lampions, die zich over de zaal in breede en schitterende rijen spannen. Daar over de gladde ruimte van de estrade, die eens tooneel was, en nog — souvenir, que me veux-tu ? — een vergezicht over Parijs van de butte Montmartre te zien geeft met rechts de Moulin de la Galette, klinkt de muziek, dansmuziek, van het Roodjassen-orkestje, dat met snellende walsen, bonkende one-steps, en rhythmische two-steps, tot dansen lokt. En tusschen die publieke dansen door, worden door andere specialiteiten gegeven, waar ik 't eigenlijk alleen over hebben wou.

Twee dansen zijn het, waarvoor ik uw aandacht vraag. Dat is 'n wèl-gespeelde en gedanste Biedermeier-dans eerstens. Mr. et Mlle. Ruisseau, staat er op 't programma. 'k Zal niet verklappen, wie het zijn. Maar wat ze doen is alleraardigst. Het guitige, prettige, elegante en schalksche, dat zij in dezen dans leggen, bij de keurige costuums, waarin een en ander wordt gegeven, pleit voor beider smaak. De ontmoeting, de charmante toenadering, het is werkelijk aardig. De heer Ruisseau maakt er 'n uitstekend type van en ook Mademoiselle — last not least — valt te loven.

***

Een ander specimen, héél iets anders, dat eenigszins aan 'n Apachen-milieu doet denken en een vaardigheid en lenigheid, 'n souplesse de corps vereischt, die opmerkelijk is, zijn de twee Cow-boys, die 'n dans-scène uit de Wild-West geven, die eenigszins aan den Apachendans herinnert, doch uitstekend in het karakter van die satansche rijders en rijdsters daar in the Wild-West is gebleven. Zijn krachten en hare lenigheid — wat schooner toonbeeld van mannelijk en vrouwelijk schoon is denkbaar? — geven samen 'n volmaakt geheél, dat werkelijk áf is. Heusch om te gaan zien, met de vrouw uwer keuze, als de Pier te kil wordt en gij eens van wat ander temperament dan van het gestaag Hollandsche wenscht te genieten.

CI-DEVANT.

De Biedermeier-dans.

De Cow-boy-danseres uit de Wild-West.

De Cow-boy-danser uit de Wild-West.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.